

in fin. tit. 9. p. 6. post Bart. in d. l. Si ita, Petr. Pech. de testam. conjug. lib. 5. cap. 14. num. 3.

18 At quoties indefinitè ita dicitur, *Lego vestes, vel servos*, ardua existit controversia, de qua sup. num. 8.

Ad Num. 6.

Hic solum traditur docendi modus, nihilque in re præmissis adjicitur, quod enucleatione indigeat.

Ibi: Quod si altera fundi pars.

19 Adde Gregor. Lop. in l. 37. gloss. 1. tit. 9. p. 6. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 194. num. 6. Tunc quidem pars pro diviso possessa fundi, si per testatorem acquiratur, ad legatarium alterius partis spectabit, cum apparuerit idem redempta, ut legato cederet ex defuncti voluntate. Albert. Brun. & Bart. de augment. concl. 15. num. 8. quod conjecturæ demonstrant, veluti si sublati divisionis limitibus, partem redemptam servitio, ac commodiori usui legatæ applicuerit testator, Sarmient. sup. num. 8. nec sufficit sola limitum remotio, sæpe etenim diversæ partes ita jungi solent, ut æquè principales persistant; nec uni altera accedat. Amat. variar. part. 2. resol. 67. num. 63. Et ut in specie ratio reddi possit cur empti pars potius cedat legatæ, ut eam augeat, quam è contrâ, nisi aliâ de voluntate defuncti constiterit, expedit in memoriam revocare adnotata sup. num. 14. quæ & præsentis casui forsitam possent adaptari, quando disponens usus est verbis, quibus utraque pars significaretur legata.

Ad Num. 7.

20 Fundi legati limites etsi testator exprimat, non ideo impeditur per accessionem augmentum, ac si nulla eorum mentio fieret. Aliud juris erit, si tot fundi jugera relinquuntur: verum & tunc alluvione, aut fortunæ eventu quid jugeribus ipsis accedens legatarii commo- do cedet. Garl. de expens. cap. 22. num. 30. Alvarad. de conject. ment. def. lib. 2. cap. 4. num. 68.

Ibi: Nam & quoad dictam legem Servi electione.

21 De his supra num. 7. quibus addendum, quod jurisdictio territorii præscriptione obtenta, etiam si limitibus circumclusa non ostendatur, in augmento exerceri nequit, nisi Princeps permisit, cujus beneficia latissimam recipiunt interpretationem, nisi tertio præjudicium inferatur, l. 3. de constitut. Princip. cap. Olim 16. de verb. signif. ubi Barbosa cum pluribus in collect. num. 3. idè ex præsumpta concedentis liberalitate jurisdictio simpliciter concessæ, inducitur ad augmentum ampliatio, ut D. Covar. nos edocet sub. vers. Primum siquidem. Rursus in præscriptionibus stricta observatur interpretatio, quas odium, ac iniquitatem continere tradit ex multis Tusch. lit. P. concl. 520. à num. 8. Barbosa de jur. Eccles. univ. lib. 3. cap. 26. §. 2. num. 59. Menoch.

lib. 6. præf. 33. numero 5. Tondut. question. benefical. part. 1. cap. 101. numero 13. & 20. Videtur tamen jurisdictio præscriptione quæsitâ amplianda, cum Princeps id sciens illius territorii quidquam ex liberalitate addiderit, tum propter latitudinem beneficii regalis, tum ex natura augmenti, quod juxta principale regulatur. Et quemadmodum jurisdictio limitatè concessa extenditur ad augmentum territorii ex Principis assensu, ut D. Covar. hic tenet: sic jurisdictio per præscriptionem quæsitâ, etsi sui naturâ restricta intra confinia possessionis, aucto per Principem scientem territorio, ex ejus præsumpta voluntate censetur ad augmentum ampliata. Aliud videtur dicendum ubi Princeps pretio interveniente agros in augmentum territorii conferat; cessat enim beneficium, ut latissimè interpretetur: idè tam in præscripta jurisdictio, quam cum limitibus concessa extensioni locus denegabitur; quandoquidem Princeps in contractibus jure privati utitur regulariter, ut dixi cum pluribus in addit. ad D. Covar. variar. lib. 2. cap. 19. num. 32. & legi contractus standum est ad unguem conventionibus servatis, l. Legem 10. C. de pact. l. Contractus 24. l. Semper 34. de reg. jur. Igitur nisi convenerit, ut agrorum emptor jurisdictio ad additum territorium extendat, in eisdem Princeps suam retinebit; nam ut inferius asseretur, territorium absque jurisdictio transferri non est insolitum.

Ad Num. 8.

Cum comparatis agris, castri territorium 22 augetur absque expresso, vel tacito Principis placito, jurisdictio certis circumclusa limitibus non extenditur ad augmentum, de quo supra num. 7. At observare oportet, quod licet in regia donatione jurisdictio exprimitur limites territorii, inde tamen non inferitur necessarid aliqua beneficii restrictio; etenim aliquando demonstrativè, aliquando taxativè limitum mentio fit, sive in donationibus, sive in contractibus: cum gratiâ demonstrationis adjiciuntur, non sunt impedimento, nec restringunt dispositionem, sed perinde habetur, ac si adjecti non essent: quoties autem taxationis intuitu confinia recensentur, limitata erit concessio, seu contractus juxta designatos terminos, de quo fusè Gratian. disceptat. cap. 256. per tot. ubi quando præsumatur expressio limitum demonstrativa, vel taxativa.

Ex quibus deducitur, quod si Princeps tribuerit jurisdictio castri cum territorio ejus, limitibus expressis, si demonstrationis gratiâ expressio fiat, non oberit quominus extendatur ad futurum augmentum, etiam si illud Princeps ignoret. Sic restringenda venit D. Covar. doctrina hic, & sup. num. 1. vers. Ceterum ni fallor, quæ quidem solum obtinebit ubi limitum ad taxationem, & coarctationem mentio inferitur privilegio; tunc enim augmentum territorii ad jurisdictio concessam non attingit, nisi Principis assensus saltem tacitus intercesserit: si verò ex verbis rescripti non liqueret mens concedentis, ad conjecturas accedere oportet, ut discernatur qualiter confinium expressio sit accipienda. Farinac. decis. 73. num. 1. de quo infra, cap. seq. In dubio mentio limitum potius ad demonstrationem, quam

quam ad taxationem referri debet. Gratian. disceptat. cap. 256. num. 20. à quo in onerosis contractibus dissentit Molin. de just. tract. 2. disp. 369. num. 3.

Ibi: Quod si alterius.

24 Principi non licet, nisi ob publicam utilitatem, jus subditorum lædere, l. 2. tit. 1. p. 2. l. 31. tit. 18. p. 3. l. Venditor 13. §. ult. commun. prad. Gregor. Lop. in d. l. 2. gloss. 22. D. Covar. var. lib. 3. cap. 6. num. 6. & ibi plures per me congesti. Hinc eveniet, ut si Princeps in augmentum territorii villæ agros concesserit, in quibus privatus jurisdictio obtinet, hic non prohibeatur eandem, sicut antea solebat, exercere; territorium enim recipit divisionem quoad jurisdictio, & ejus usum. Hier. de Mont. tract. de finib. regund. cap. 6. num. 11. tom. 3. p. 2. Nec mirum, ut quis dominetur territorii quoad proprietatem, & alius quoad jurisdictio. Idem Mont. sup. cap. 11. num. 14. Rosental. de feud. cap. 5. concl. 6. num. 6. 10. Antunn. de donation. Reg. part. 3. cap. 44. num. 5.

Vers. Decimo præterea.

25 Concessa urbis, seu villæ jurisdictio, ejus territorium comprehensum censetur, ut in illo exerceri possit; territorium etenim inest urbi, cuius est accessorium. Hier. de Mont. sup. cap. 6. num. 9. & ut tale suum sequitur principale: quamvis in privilegio mentio omittatur territorii. At cum urbs caret territorio, facultas juris dicendi intra ipsius ambitum restringetur, nec ad territorium aliquod ampliabitur; nam jurisdictio, ac territorium ita fecernuntur, ut illa absque hoc, & hoc sine illa subsistere in quovis Domino valeat, ut ex Bart. & Baldo docet Antunn. ubi supra part. 2. lib. 1. cap. 7. num. 58.

SUMMARIUM.

- 1 Multum interest scire, an venditio rerum, quæ appendi, numerari, aut metiri solent, ad mensuram, vel ad corpus celebretur, & quomodo dignoscatur, & num. seqq.
- 5 Regula quæ in contractibus observari debent, in ultimis voluntatibus & aliis actibus locum habent.
- 6 De effectibus & forma venditionis ad corpus, mensuram, & per aversionem, & num. 7. cum seqq.
- 10 Voluntas contrahentium ubi latet, recurritur ad conjecturas, aequitate perpensa.
- 15 Regula qua traduntur, & effectus venditionis ad corpus, aut ad mensuram, æquè procedunt in mobilibus, & immobilibus.
- 16 Vendita re ad mensuram, contrahentes ante mentionem à contractu recedere non valent, periculo penes venditorem interim permanente.
- 17 Limitatur, & num. 20. & 23.

- 18 Venditio ad mensuram imperfecta est, velut sub conditione.
- 19 Cui exactori debeatur gabella de re vendita ad mensuram, si non administrat idem tempore contractus, & mensio.
- 20 Quid si pretium ex statuto assignatum varium existat, ibid.
- 21 Mensura rei vendita quo tempore adhibenda.
- 22 Quorum expensis facienda.
- 24 Venditionem partim ad mensuram, & partim ad corpus aliquando fieri contingit.
- 25 De præfata venditionis effectibus, & numero 26.
- 29 De venditione ad corpus, dicto modo, seu quantitate per vendentem, ut si dixerit, tot jugera fundo contineri, & numero seqq.
- 33 Læso in pretio non competit actio, nisi dimidiam excedat læsio: at si hæc in rei, vel moneta quantitate, vel qualitate contingat, pro quavis deceptione agere licebit.
- 34 Que actio competat læso, quia agri mensor, vel cæterarum rerum falsum modum dixit, & quamdiu illa vivat.
- 35 Lex Julianus, §. Si Titius, de act. empr. intelligitur, ac conciliatur cum lege. Qui fundum, de eviction.
- 36 Rejicitur Fabri distinctio quedam inter mobilia, & immobilia quoad periculum rei vendita, dum metitur.
- 37 Lex Si in venditione, §. 1. de peric. & commod. rei vend. interpretatur, & num. seqq.
- 39 Exponuntur lex 1. §. Sed & custodiam, de peric. & commod. rei vend. & lex 2. §. Custodiam, cum l. seq. eod. tit.
- 41 Venditione contracta ad corpus, dicto modo jugerum, vel amphorarum, statim perscitur contractus, licet mensio desideretur.
- 42 Nom omnia, quæ de venditione sunt præmissa, conveniunt ultimis voluntatibus.

CAPUT III.

Ad Num. 1.

Multum refert in alienatione rerum, quæ appendi, metiri, aut numerari solent, inquirere utrum ad mensuram, vel ad corpus distractæ sint, propter juris diversos effectus, de quibus in l. 23. cum seqq. tit. 5. p. 5. l. Quod sæpe 35. §. In his, de contr. empr. l. 2. C. de peric. & comm. rei vendit. ut observant Gregor. Lop. in l. 24. gloss. 2. d. tit. 5. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 367. num. 2. Equidem ubi de contrahentium intentione constiterit, id quod convenit, servari opus erit, l. Imperatores 71. de contr. emprione, l. Semper 35. de reg. jur. l. Legem 10. C. de pact. Molin. supra num. 5. Surd. decis. 257. num. 7. Hermof. in addit. ad d. gloss. 2. num. 17. Nec de verborum proprietate curandum, si manifestè agnoscat voluntas, l. Non aliter 69. de legat. 3. huic enim illa debent deservire, ut dixi variar. lib. 1. cap. 13. num. 24.

2 At quoties latet quid inter contrahentes actum, ad verborum interpretationem recurrere cogimur, ex quibus mens proferentis percipitur, l. Labeo 7. §. Idem Tubero, de supellect. legat. Nec majus est mentis nostræ testimonium, quam qualitas inspecta verborum, ut ex Cassiodoro refert Meroch. lib. 6. præf. 35. in princ. Alvarad. de conject. ment. defunct. lib. 4. cap. 2.

3 Igitur si in hujusmodi rerum alienatione, corporis certi, simul & ponderis vel mensuræ mentio fiat, nec de voluntate contrahentium constet, frequenter ambigitur an ad corpus, vel ad mensuram fuerit contractum. Pro cuius ambiguitatis enucleatione permittitur aliquando mensuram rei venditæ contractibus inferi taxativè, ad limitandam corporis distractionem ad numerum, sive quantitatem expressam; aliquando demonstrativè, ad offendendum quantum corpore alienato contineatur. Molin. sup. num. 1. 3. Pinell. in l. 2. part. 3. cap. 2. num. 7. C. de resc. vend. Cagnol. ibidem, num. 186. Gratian. discept. cap. 566. num. 8. Addit. Molin. d. num. 3. Mensuram etiam exprimi, quasi modum rei, dum venditor alleverat tot jugera in prædio numerari, quæ præstare tenetur, probatur l. 2. de act. empr. Præterea traditur hæc regula communiter admittitur, ut si à corpore inchoetur conventio, ad id venditio facta censetur, & mensura stat demonstrativè, vel ut modus; si à mensura, ad illam referatur contractus, ac pro taxatione est. Utriusque exempla ex dicendis patebunt. Consulendi sunt Greg. Lop. in l. 56. gloss. 3. tit. 18. p. 3. ac in d. l. 24. gloss. 2. ubi Hermosill. num. 10. 18. Mantic. de tac. & amb. conv. lib. 4. tit. 17. Molin. num. 4. Boër. decis. 50. à num. 5. Alvar. lib. 2. cap. 4. ad fin. Trentacinq. variar. lib. 3. tit. de empr. resol. 5. num. 7. vers. Hæc conclusio. Gratian. discept. c. 256. num. 47. Tusch. lit. V. concl. 48. à num. 4. Fachin. controvers. lib. 2. cap. 27. in princ. Anton. Faber in ration. ad l. 2. de action. empr. Surd. decis. 64. num. 2. Stracch. de mercat. tit. de navib. part. 3. num. 5.

4 Quæ quidem regula non ita perpetua habeatur, ut fallere nonnunquam non possit. Contingere enim solet, quod exordiente oratione à corpore, ad mensuram contrahitur, v. g. Et tali fundo decem jugera vendo. Rursus incipiens conventio à mensura, censetur ad corpus, si quis decem jugerum fundum expressis limitibus distraxerit: quod observat Molin. num. 4. asserens potius ad sensum, quam ad collocationem verborum respiciendum; ideo hoc totum à conjecturis, ac iudicantis arbitrio pendere scripsit Afflict. decis. 68. num. 5. Farinac. decis. 73. num. 1. Mantic. num. 27. Cald. de empr. cap. 18. num. 4. & infra per me iterum num. 10.

Verf. Primò etenim.

5 Eadem regula in omni alienationis genere etiam per ultimam voluntatem æquè procedit. Molin. num. 1. Cagnol. in l. 2. num. 187. C. de resc. vend. Surd. sup. num. 1. Sic præcitat, & alii Scibente. ea in diversis actibus indistinctè utuntur. Cagnol. in feudo: Surd. decis. 257. in permutatione: Capic. decis. 14. in emphyteusi: Alvarad. d. cap. 4. in meliora-

tione: Fabian. de Mont. de empr. quæst. 6. num. 21. in legato: Tusch. sup. ex num. 8. in donatione, locatione, & adjudicatione.

Ad Num. 2.

Expenditur forma venditionis ad corpus, 6 ab illo inchoante oratione, ac in diversa mensura adjecta, videlicet: Vendo hoc dolium vini, quod est triginta amphorarum, aureis quadraginta. De quo nulla est controversia. Videantur Greg. Lop. in d. l. 56. gloss. 3. Pinel. num. 6. Ant. Gom. variar. lib. 2. cap. 2. num. 16. Molin. num. 4. Afflict. sup. num. 1. Sola ad Conflit. Sabaud. tit. de cens. solut. gloss. un. part. 1. num. 14. Surd. decis. 64. num. 1. Trentacinq. num. 7. vers. Secundus casus. Cagnol. num. 179. Tusch. num. 1. Mantic. num. 15. Idem erit, licet fundus ita vendatur, tacitis limitibus, modò de quo conveniret appareat; alioquin contractus ad mensuram æstimabitur ob corporis incertitudinem, ut sentit D. Covar. in casu simili infra, num. 3. vers. Quintus casus. Molin. ubi proxime, ex qua conventionem totum corpus etiam ultra expressam mensuram in venditione venit: an cum augmento pretii, quæstionis est, de qua suo loco dicendum. Si verò res, quæ pondere, numero, aut mensura consistit, absque quantitatis mentione distraharur velut si quis certum vini dolium viginti aureis vendiderit venditio averseione fieri dicitur, vulgò à oio, dicta, l. 25. tit. 5. p. 5. ubi Gregor. Lop. & Herm. l. Qui officii 62. §. fin. de contr. empr. l. Si quis 4. §. Si averseione, de peric. & com. rei vend. Stracch. sup. tit. de assecurat. num. 8. Parlador. diff. 77.

Solet evenire, ut venditio averseione contracta videatur, quæ verè reducit ad mensuram, ut si emanant decem dolia vini certa absque amphorarum quantitate, ad rationem aureorum viginti; nam si ex consuetudine quodlibet dolium certæ mensuræ esse deberet, ut in Hispalensi provincia ubi viginti quinque amphoras capit, si minus, aut plus inveniat (nisi exiguus sit excessus) resarciendum erit, aucto, vel diminuto pretio; nam contrahentes in pretii constitutione ad consuetam mensuram se retulere, etsi nihil expresserunt. Faciunt lex Semper 35. de reg. jur. lex Si fundus 6. de evict. caput Caterium 3. de donat. consuetudo namque contractuum est interpretis, Stracch. de nav. sen. part. 3. num. 9. Barbosa collect. cap. Cum dilectus, num. 8. de consuetud.

Ad Num. 3.

Adjicitur exemplar venditionis ad mensuram, cum actus ab illa sumit exordium, v. g. Vendo decem jugera ex prædio Meviano: aut, Vendo viginti amphoras ex illo dolio: quod, nemine discrepante, admittunt Greg. Lop. in d. l. 24. gloss. 2. Molin. num. 4. Mantic. d. tit. 17. num. 14. Sola sup. num. 18. Pinel. num. 5. Trentacinq. num. 7. Cagnol. num. 178. Tusch. num. 30. Barbosa in collect. ad cap. Per tuas, num. 6. de donat. Quod procedit etsi unicum assignetur pretium, non per jugera aut amphoras distributum. In emptione hac id solum venit, quod verbis comprehensum est: quare si plura in fundo existant jugera, aut in dolio amphoræ plures, permanent venditoris, nec tenetur ea emptori præstare, etiam

Tertius casus, & vers. Quartus & ultimus. Sola num. 17.

Ad Num. 4.

Refutat D. Covar. sup. vers. Quintus casus, 13 opinionem distinguendum an mensuræ in eadem vel diversa oratione mentio fiat: nunc distinctionem eandem, quam in principali re vendita improbat in accessorie distractis admittit cum Paulo Castrensi, ita ut si unica oratione corpus & mensura exprimentur, ad mensuram; si in diversa, ad corpus conventio censetur, quod sequitur retulit Molin. d. disp. 367. Tusch. lit. V. concl. 48. num. 27. At Cujac. in l. 26. in fin. de act. empr. expressim eam Castrensis differentiationem rejicit omnino videndus pro interpretatione legis Si venditor 38. legis penultimæ, §. fin. de act. empr. ubi & alia jura ad rem conducentia expositione illustravit, Faber similiter in ration. ad d. l. Si venditor, omnino Castrensis fundamentum everit, docens ibi venditionem peculii ad corpus celebratam, quare emptori præstandum quicquid in illo reperitur, etiam ultra decem, non vi illius clausulæ, Nec quicquam adempturum, prout Cujacio placet; sed ex natura contractus. Unde aperte sentit, quod cum à corpore inchoatur cum mensuræ expressione in eadem oratione, contrahitur ad corpus, alioqui non deberentur emptori, nisi decem, quanquam plus in peculio foret. Sed Cujacius putat, peculium ad mensuram distractum, idè nisi pactio intercederet de non detrahendo quid de peculio (per quam totum alienari constituit,) duntaxat decem præstarentur, non quia in eadem oratione peculii quantitas fuit adjecta, ut asserbat Castrensis; sed quoniam peculium non est corpus certum, & in quantitate consistit, quam pro libito dominus dimittit, vel auget: sic vendens peculium decem, videtur cætera quæ supersunt adimere, sibi que retinere: quod pacto non adimendi, in d. l. Si venditor, Consultus excludit, qua ratione integrum peculium, etsi decem excedat, debetur emptori: qui est verus ac observandus intellectus ad eam decisionem, quæ ita accepta minimè Castrensi patrocinatur, & multò minus si ex Fabro interpretetur, nec ulla ratio diversitatis, quam tradit reddi potest, ut aliud accessorio, & aliud in principali vendito respondeatur.

Ad Num. 5.

In venditione ad mensuram quoad juris effectus idem est unicum pretium constitui pro omnibus doliis, vel jugeribus, quæ emuntur, vel illud in singula separatim assignare; nam per intellectum quantitas distribuitur. At cum à corpore incipit contractus, & pretium dividitur pro rebus sub illo contentis, veluti si quis vendere, fundum viginti jugerum decem aureis in singula, hæc pretii distributio tantum habetur momenti, ut ad mensuram videatur conventio, quæ si unico pretio fieret, proculdubio ad corpus censeretur. Tamen venditor nequivit aliquid de fundo reservare, quamvis plura agrimensor inveniat, sed cuncta emptori cedent aucto pretio pro rata. Vide Molin. sup. num. 5. & 6. Hermosill. in

etiam aucto pretio, nisi modicus reperiatut excessus, ut notant præfati DD. præsertim Sola sup. Boër. decis. 50. num. 9. qui decis. 46. num. 4. tenet, quod si dividendus sit fundus inter emptorem, ac venditorem, servari debet æqualitas quoad qualitatem, si alia jugera existant aliis uberiora. Discrimina inter venditionem ad corpus, & ad mensuram, recenset Hermosill. in addit. ad gloss. 2. ex num. 4. l. 24. tit. 5. ac ex dicendis patet.

Verf. Quarta species.

9 Alia formula venditionis expenditur, cum scilicet initium est à corpore, interponitur mensura, & adduntur confinia, in hunc modum: Vendo fundum duodecim jugerum his limitibus circumscriptum. Quam conventionem nonnulli ad mensuram existimant, differentiationem in eo constituentes, quod confinia post mensuram collocentur. Ita Pinel. in l. 2. part. 3. cap. 2. num. 5. Cagnol. num. 182. Boër. decis. 50. num. 5. & alii apud Hermosill. ubi proxime, num. 23. Verum hujusmodi venditionem ad corpus esse sentiunt, & rectius, cum D. Covar. Molin. ubi proxime, Mantic. d. tit. 17. num. 16. Trentacinq. dict. conclus. 5. num. 7. vers. Quartus & ultimus, cum seqq. Surd. decis. 64. num. 5. Hermosill. num. 24.

Verf. Hæc verò.

10 Quoties ex verbis voluntas contrahentium non constat, ad conjecturas accedere opus est. Pinel. sup. num. 9. Hermosill. num. 18. & alii laudati sup. num. 4. In primis ad pretii quantitate attendere oportet, & in dubiis quod magis æquitati consonum videatur, amplecti debet: emptoris verò causa in ambiguis potior habetur, l. Veteribus 40. de pact. ubi Gloss. & DD. Fab. in ration. ad eam leg. 2. tit. 33. p. 7.

Verf. Quintus casus.

11 Hæc conventio, Vendo fundum decem jugerum, ubi in eadem oratione cum corpore mensuræ fit mentio, ad mensuram facta quibusdam videtur, quos refert Surd. decis. 64. num. 2. Aliis verò ad corpus: utrumque verum potest esse sub distinctione à D. Covar. hic tradita; nam si de quo fundo actum est, latet, erit ad mensuram contractus, nec ad corpus contrahere possibile est, nisi de certa specie convenerit: at si ex limitum, aut nominis expressione, vel aliis ostendatur fundus qui distrahitur, venditio ad corpus erit iudicanda, ut tenent, rejecta differentia, an in eadem, vel diversa oratione mensura inseratur, Surd. sup. in fin. princ. Molin. d. tract. 2. disp. 367. num. 4. Greg. Lop. in l. 56. gloss. 3. tit. 18. p. 3. Pinel. sup. num. 6. Afflict. decis. 68. num. 2. Mantic. d. tit. 17. num. 17. Hermosill. num. 25. Stracch. de mercat. tit. de navib. part. 3. num. 6. Trentac. d. resol. 5. num. 7. vers. Secundus casus. Boër. decis. 50. num. 6. Sola sup. num. 14.

12 Sed si quis partem prædii expressis limitibus decem jugerum vendat, contractus censetur ad mensuram; quia de corpore certo, quod venditur, non apparet, etsi à re incipiat conventio. Trentacinq. ubi proxime, vers.